

1.

Vochtige handpalmen... Niet weer!

Daarna dat ongecontroleerde beven...

Met wijdopen ogen staaarde Manon niet naar de spookachtige schaduwen op het plafond, maar naar haar trillende handen.

Ze probeerde ze minder te doen beven door zich op haar ademhaling te concentreren.

Adem in, adem uit, adem in, adem uit... Het haalde niets uit. Ze had het gevoel dat ze zou stikken.

Vluchtig wierp ze een blik op de wekker. Het was middernacht voorbij. 'Verdomme, Flore, waar blijf je?'

Flore, haar beste vriendin, had haar beloofd ten laatste om negen uur hier te zijn, omdat Manons ouders uit werken waren en ze aan autofobie leed. Manon was bang om alleen in een ruimte te zijn en alleen al door de gedachte daaraan raakte ze in paniek.

De oorzaak van haar aandoening was de dood van haar vader. Ze herinnerde zich die bewuste avond alsof het gisteren was. Papa had haar opgehaald in Antwerpen, waar ze bij een vriendinnetje had gelogeed. Het verkeer verliep vlot tot ze enkele honderden meter van de Craeybeckxtunnel verwijderd waren. Een plots opdoemende mistbank dook als een vervaarlijke muur voor hen op. Manons vader reed op de middenstrook en merkte de stilstaande vrachtwagen te laat op. Een monsterlijke klap. Enkele tellen was het angstaanjagend stil, maar dan zwol het gekerm aan en kwam de vlammeende pijn tussen haar ribben opzetten. De scherpe pijn had door het door merg en been gaande gekreun van haar papa niet de kans gekregen om haar hersens te triggeren. Zijn benen waren geklemd tussen het verwrongen metaal van het wrak. Manon negeerde haar pijn. Ze sprak haar papa moed in en beloofde hem om onmiddellijk hulp te zoeken. Na wat gemor aan het portier, slaagde ze erin om uit te stappen. Het leek wel alsof ze in een rampenfilm

was terechtgekomen. De hele snelweg leek op een apocalyptische nachtmerrie, gevuld met autowrakken, gewonden en mensen die schreeuwend op zoek waren naar hulp. Ze sleepte zich, volledig voorovergebogen, naar de plaats waar ze een vrouw gehurkt zag zitten. ‘Help,’ schreeuwde ze, ‘help, mijn papa is ernstig gewond.’ De dame, die zo bleek zag dat het leek alsof ze net van een sectietafel was gestapt, keek haar met huiveringwekkende ogen aan. Manon nam haar koude hand vast, maar de vrouw rukte zich los en boog zich over een levenloos kind. Krijsend strompelde Manon verder tussen de wrakstukken en de gekwetsten tot ze op een jonge kerel botste, wiens hoofd helemaal was bebloed. Wanhopig trok ze aan zijn arm en smeekte hem om met haar mee te komen. Nog steeds voorovergebogen, sleurde ze hem mee tot aan het wrak waarin haar papa gevangen zat. De jongeman schatte de situatie in en sprak haar vader zachtjes moed in. Manon wist nog dat hij een plaid van de achterbank nam en hem toedekte. Eindeloze minuten verstrekten terwijl ze niet kon ophouden met huilen, smeken en kermen. Uiteindelijk hield ze het niet meer en schreeuwde hem toe dat hij haar vader moest redden. De man, ze wist niet eens zijn naam, legde zijn arm rond haar bevende schouders en trok haar mee naar de veilige zone. De angst dat haar vader dood was, groeide in haar buik en werkte zich langzaam omhoog tot in haar keel. Manon rukte zich uit zijn greep los en kroop opnieuw in het wrak. Het kermen hield op. De ademhaling ook. Haar vader was niet meer. Het duurde meer dan een halfuur voor de hulpdiensten ter plaatse waren. Te laat!

Hoewel haar mama naderhand was hertrouwd en de band met haar stiefvader zeer goed was, had Manon die dag een diep trauma opgelopen. Jarenlang behield ze een panische angst voor auto’s en werd ze getreiterd door gruwelijke nachtmerries. Langzaamaan werd ze fobisch. Haar angst om alleen te zijn groeide met de dag. Zelfs nu, na zoveel jaren en evenveel therapieën, kon ze het nauwelijks opbrengen om alleen te blijven.

Terwijl haar mond droger werd, nam een venijnige warmte bezit van haar. Flore had haar nooit eerder in de steek gelaten. Waarom nu dan wel?

Naar adem snakkend liet ze zich uit het bed glijden en meteen viel het haar op dat er niet alleen iets mis was met haar, maar ook met het huis. Er hing een vreemde, sinistere sfeer. Toegegeven, het was een oud huis. Het kraakte en kreunde en vertelde zijn eigen verhaal. Maar toch...

Met haar handen tegen de muur gesteund en een ademhaling die langs haar luchtwegen schuurde, waardoor ze enkel nog een piepend geluid kon uitbrengen, schuifelde ze voetje voor voetje de kamer uit. Ze moest dringend een berichtje naar Flore sturen. Hoe kon ze zo stom zijn geweest om haar mobiel beneden achter te laten? Die verdomde angst had enkele uren geleden zijn klauwen in haar gezet, zodat ze naar boven vluchtte in de hoop dat een tablet diazepam de angst de kop zou indrukken. Nadien was ze haar kamer binnengestrompeld, had de radio aangezet en was even op haar bed gaan zitten, biddend dat de angst zou dimmen. Zo moest ze uiteindelijk in slaap gedommeld zijn.

Ineens hoorde ze een hevige klap tegen de half neergelaten rolluiken. Een fractie van een seconde had ze hoop. Hoop dat het Flore was die iets tegen haar raam smeed omdat ze de huissleutel vergeten was. Wankel begaf ze zich naar het venster en gluurde naar buiten. De tuin toonde een ander gezicht. Een gezicht van angsten en nachtmerries. Manon zakte in elkaar, kraste met haar nagels in het tapijt en probeerde zich te focussen op de geluiden. Maar het enige wat ze werkelijk hoorde waren abstracte vervormingen, die als een donderslag haar hoofd binnenstormden. Haar gedachtegang nam helse vormen aan. De angst om te stikken kreeg de bovenhand.

Ze snoof panisch. Wat rook ze? Een niet-vertrouwde geur. Beeldde ze het zich in of... maar nee, ze was ervan overtuigd: de ruimte was gevuld met een vreemde geur.

Hijgend keek ze in de richting van de overloop. Toen zag ze het. De gestalte van een mens. Iemand staaarde naar haar. In paniek sprong ze overeind en zette een pas naar achteren, tot ze tegen de kast aan kwakte. Ze wreef over haar bezeerde elleboog en probeerde haar trillende lichaam onder controle te houden. Het duurde slechts enkele seconden voor ze in actie kwam. Terwijl ze door een tekort aan lucht naar de overloop wankelde, struikelde ze over de mat en viel zwaar puffend languit op de grond. Tegen de tijd dat ze weer opkeek, was de gestalte verdwenen. De angst bereikte nu zijn hoogtepunt. Ze wist dat ze er niet meer aan zou kunnen ontsnappen. De geluiden om haar heen begonnen een eigen leven te leiden. Het was alsof er een beat in haar oren drumde. Als een aal gleeed ze verder en zoog zo veel mogelijk lucht tussen haar tanden. Haar lichaam baadde in het zweet. Ze moest niet alleen afrekenen met zichzelf maar ook met iemand die het huis was binnengeslopen. Wie was het? Wie was het, verdomme?

Met bevende hand wreef ze haar geklitte lange haren uit haar gezicht. Ze moest naar beneden. Hulp inroepen.

De trap kraakte. Ze schrok zo erg dat er een dierlijk geluid uit haar keel ontsnapte. Wie was daar?

De klank weerkaatste tegen de muren, ongewoon luid in de stilte van de nacht. Haar angst nam nu hysterische vormen aan. De consternatie, door de ondraaglijke eenzaamheid en de verschijning, zorgde ervoor dat ze enkele minuten van de wereld was. Ze wist niet hoelang ze daar had gelegen. Het enige wat ze wel wist, was dat haar onrust en verdwazing waren afgenomen. Lijzig duwde ze zich overeind en veegde met de rug van haar hand de speekselslierten weg.

Ze focuste zich op een geluid van een mogelijke indringer, maar hoorde niets verontrustends. Op haar zitvlak schuifelde ze tot aan de trap en gleeed behoedzaam, trede na trede, naar beneden. Op de begane grond inspecteerde ze grondig ieder vertrek. Niets. De bittere smaak van adrenaline baande zich een weg naar boven. Ze

slikte verscheidene keren.

Manon liep, nog steeds onvast, de keuken in en griste haar mobiel van de keukentafel. Zou ze haar moeder of stiefvader bellen? Ze twijfelde. Beiden hadden, door onvoorziene omstandigheden, nachtdienst en het was niet vanzelfsprekend dat er een invaller voorhanden zou zijn. Het gebeurde haast nooit dat ze beiden 's nachts werkten. Toen ze naar hun werk vertrokken waren, had ze haar mama gerustgesteld. 'Je hoeft niet ongerust te zijn, mams. Flore komt. Remember?'

Ja, Flore, waar hing ze uit? Ze probeerde haar vriendin te bereiken maar hoorde alleen haar voicemail. Ze typte een berichtje. Meestal antwoordde Flore onmiddellijk en dat zou nu, hopelijk, niet anders zijn. Manon opende de koelkast en nam er een flesje frisdrank uit. Haastig draaide ze de dop eraf en klokte de vloeistof naar binnen. Ze boerde luid en probeerde om de gedachten, die als een rollercoaster door haar hoofd tolden, te bedaren. *Er is helemaal niets aan de hand, Manon. Er was niemand hier. Jouw angst heeft ervoor gezorgd dat je dingen zag en hoorde die er niet waren.*

Ze zette het flesje in de gootsteen en begaf zich naar de woonkamer. Ze controleerde opnieuw haar mobiel. Nog steeds geen nieuws van Flore.

Verder lezen? Bestel nu het boek!